

Terraza del Casino, Madrid

PROJECT: JAIME HAYÓN

TEXT: ALINA TRUFIN

FOTO: WWW.HAYONSTUDIO.COM, WWW.CASINODEMADRID.COM

TRANSFORMAREA PRIN REMODELARE A UNEI ARHITECTURI EXISTENTE, IMPUSĂ ADESEA DE NECESARA ADAPTARE, FUNCȚIONALĂ SAU ESTETICĂ, A MATERIEI ÎMBĂTRÂNITE LA ASIDUELE REVENDICĂRI ALE CONTEMPORANEITĂȚII ÎNSEMNEAZĂ ÎN FAPT O SCRIERE/RESCRIERE A UNEI POVEȘTI. ELEMENTELE CONSTITUTIVE ALE RĂVNITEI DEVENIRI, ADĂUGĂRI CONDIȚIONATE SOCIAL ȘI CULTURAL ȘI SUPUSE INSTANȚEI ESTETICE, PUN ÎN DIALOG NOUL ȘI VECHIUL ȘI INSTITUIE, SUB SEMNĂTURĂ AUTENTICĂ DE AUTOR, ALTE RELAȚII ÎNTRE UTILIZATORI ȘI SPAȚIU, LUMINĂ ȘI MATERIE, CE CONCURĂ LA ÎNCHEGAREA UNEI ORIGINALE ATMOSFERE.

În această cheie poate fi descifrată intervenția orchestrată de Jaime Hayon asupra restaurantului aflat la ultimul nivel al Cazinoului din Madrid. „Povestea” aleasă pentru amenajarea interiorului pare a intermedia o incursiune în „Țara vrăjită” a lui Alice, căci, odată pătrunși în spațiul presărat de elemente fantastice, onirice, pe cât de contrastante ca formă și materiale, pe atât de elegante în alăturare, te întrebă de „aievea sunt toate sau vis”?

De altfel, ceea ce l-a făcut celebru pe designerul de 34 de ani, plasându-l în avangarda artistică spaniolă este tocmai nostalgia pentru un limbaj teatral ce îmbracă o poveste în care ascultătorul să se regăsească, spusă coerent, cu putere, dar și cu emoție. Fie că face artă grafică, design vestimentar, de mobilier sau industrial, artistul, cu studii la universitățile din Madrid și Paris, ultima oferindu-i cadrul întâlnirii cu maestrul Philippe Starck, pare a sfida convenționalul. Stau mărturie lucrările realizate pentru mari companii internaționale printre care amintim Benetton, Metalarte, Artquitect Edition, Bisazza, Coca-Cola, Fontvella Danone Group, BD Editiones, Adidas etc. Cactuși ceramici, sculpturi zoomorfe alături de un Pinocchio uriaș, oglinzi baroce reflectând un „jet set” sofisticat în formă sunt câteva dintre elementele ce concură la realizarea unei atmosfere fantastice, în care jocul și ironia intermediază ieșirea consumatorului de artă din spațiul real spre o lume poetică, suprarealistă. Reluarea stilurilor istorice și transpunerea în chei moderne, accesoriul anecdotic, contrastele realizate prin alăturarea de materiale ce par a se contrazice reciproc, dar găsesc o metodă elegantă de coabitare, definesc un stil personal – acea combinație de Baroco Mediterraneo y Digital. Caracterizată prin creativitate, dinamism, delicatețe, simulacru, această manieră de lucru își găsește abilitatea de expunere în noul spațiu al restaurantului Terraza del Casino.

Cu o istorie coborând spre mijlocul secolului al XIX-lea, Cazinoul madrilean s-a instalat în propria clădire de pe Calle de Alcalá abia în 1910. Construcția, realizată din contribuțiile membrilor, avea să fie urmare a unui concurs internațional, cu participarea celor mai buni arhitecți francezi și spanioli ai momentului. Realizată în stilul modernismului spaniol de început de secol XX, clădirea cu funcțiune socială cuprindea numeroase dotări de recreere destinate în exclusivitate membrilor: salonul principal (cu picturi de Alvarez Sotomayor, Romero de Torres, Manuel Benedito, Miguel Nieto), diningul somptuos, sală de biliard, salon pentru jocuri de cărți, bibliotecă în stil neogotic, sală de sport cu saună, terasă de vară etc. Pentru definitivarea lucrărilor supervizate de arhitectul Jose Lopez Sallaberry aveau să fie alese cele mai bune materiale și mână de lucru, aducându-și contribuția artizani de mobilier, confecții și sticlărie din Spania și din străinătate.

Cu trecerea timpului, funcțiunea devenită decrepită a făcut ca supraviețuirea cazinoului să devină o provocare. Declarată monument istoric în 1993, clădirea a făcut obiectul unui nou plan managerial ce propunea reabilitarea funcțională și reinscrierea acesteia în circuitul cultural de interes internațional. Din proiectul de adaptare a spațiului la schimbările societății contemporane face parte și amenajarea restaurantului-terasă realizată de Hayon Studio și definitivată în cursul anului trecut.

În locul interiorului sobru, decorat somptuos cu drapaje și tapiserii grele în tonuri de bej, designerul păstrează nota distinctă și nobilă, dar propune un spațiu teatral în alb-negru și tonuri de gri, punctat extravagant de piese decorative și de mobilier realizate anterior pentru BD, Metalarte sau Bisazza. Pentru crearea unei ambianțe delicat moderne în așteptarea unor delicatețe culinare, se mizează pe contrastul vechi-nou într-o manieră inovatoare, care să reflecte în detaliu calitățile existentului construit, în acord cu funcțiunea dominantă și propunerile de meniu semnat de Paco Roncero sub îndrumarea lui Ferran Andria, unul dintre cei mai buni bucătari-șefi din lume.

Restaurantul compune linear două încăperi de dimensiuni reduse – salonul principal și separeul – tratate distinct prin alegerea materialelor și culorilor. Pardoseala de sticlă lucioasă cu plăci în alb și negru dispuse în tablă de șah amintind de stilul Dorothy Draper și cele două coloane remodelate în gips carton colorate gri, într-un ordin contemporan, punctează și ordonează primul spațiu. Sunt inserate elegante mese îmbrăcate în țesături lungi albe cu câte patru scaune cu design diferit – unele cu tăieturi drepte, altele cu muchii rotunjite – ce par a se adresa exclusivist vreunui anume personaj. Obiectele aduc la un loc tehnologia de ultimă generație și formele clasice, prin combinații de materiale considerate a fi reci și impersonale – plasticul, sticla, ceramica – cu materiale calde – pielea și lemnul – ce aparent se contrazic. Realizate din lemn, dar finisate pentru a căpăta un aspect lucios, de plastic, pentru un efect optic urmărit, scaunele îmbrăcate în piele moale, gri constituie reinterpretări extravagante ale stilurilor de secolului al XVI-lea. Formele lejere și organice sunt întărite de detalii clasice, sporind astfel termenii contradicției.

Peretele de oglinzi tăiate romburi creează minunate reflexii, supradimensionând spațiul. Candelabrele nouveau-baroque, model realizat manual pentru Metalarte, ușile de acces fațetate cu inserții șlefuite asemeni pietrelor prețioase, piese precum lampadarul-ciupercă de pe masa de recepție și diverse obiecte de decor în culori complementare definesc cu umor un ambient contemporan, un spațiu eminamente public, comunicativ și accesibil.

1. Văzut dinspre recepție, salonul principal al restaurantului pare să intermedieze o incursiune în „Țara vrăjită a lui Alice”. / Viewed from the reception, the main hall of the restaurant appears to mediate an excursion into Alice’s “wonderland”.

2. Spațiul de primire invită la parcurgerea „poveștii” prin dispunerea lineară a obiectelor de mobilier pe suprafața continuă a pardoselii în tablă de șah. / The reception area invites you to step inside the “story”, with its linear arrangement of furniture on the continuous chess-board floor surface.

3. Salonul principal. Vedere generală. / General view of the main hall.

4. Piese decorative realizate manual, în tehnica proprie figurinelor tradiționale spaniole. / Handmade decorative items made using traditional Spanish figurine techniques.

5. Salonul principal – spațiu teatral în alb-negru și tonuri de gri compus în cheia distinctă și nobilă a existentului pe care îl rescrie. / The main hall: the theatrical space in black and white and different shades of grey reflects the distinct and noble tone of the original space.

6. Colț cu natură moartă supradimensio-
nată, tabloul realizat de artista-fotograf
Nienke Klunder atrage privirile și
redirecționează. / *The corner with
supersized still life, a painting by the
artist-photographer Nienke Klunder,
draws the eye of the guests.*

7. Pinocchio – obiect de decor din porțelan,
reinterpretare la scară redusă a instalației
realizată pentru Bisazza în cadrul Salonului
Internțional de Mobă, Milano, 2007. /
*Pinocchio: a smaller reinterpretation of
the porcelain decorative piece created
for Bisazza for the International
Furniture Fair in Milan in 2007.*

8. Sala de baie – perceptibilă ca piesă unică
de mobilier ce poate fi utilizată în orice altă
încăpere, combină formele organice cu dis-
cursul minimalist punctat de culori explozive. /
*Bathroom: this unique item of furniture,
suitable for any room, combines organ-
ic forms with a minimalist discourse
punctuated by explosive colours.*

9. Separeul – prelungire a spațiului princi-
pal, față de care este tratat voit distinct prin
alegerea materialelor, culorilor și detaliilor. /
*The private room: an extension of the
main space but distinct from it at the
same time through the choice of
materials, colours and details.*

10

10. Ușile ce separă cele două spații de consum – fațetate cu inserții șlefuite asemănătoare pietrelor prețioase. / The doors separating the two dining rooms are inlaid with polished surfaces that resemble precious stones.

11. Colț cu oglindă tăiată romburi creează minunate reflexii ce descompun sau multiplică dialogul celorlalte obiecte, supradimensionând spațiul altfel restrâns al salonului principal. / The corner with mirror made from rhomboid shapes creates wonderful reflections which fragment and multiply the dialogue between other elements, while magnifying the size of the otherwise limited space of the main hall.

La Terraza del Casino, Madrid

The transformation, by means of a redesigning, of existing architecture – often necessary for functional or aesthetic adaptation of ageing matter to the insistent demands of the contemporary – in fact implies the writing/rewriting of a story. The constitutive elements of the desired transformation – socially and culturally conditioned components that meet aesthetic norms – create a dialogue between old and new and establish, with aid of the architect, new relationships between user and space, light and matter, which contribute to the creation of a unique atmosphere.

We can also interpret Jaime Hayon's restaurant located on the top floor of the Casino building in Madrid in this way. The "story" chosen for the interior design appears to mediate an excursion into Alice's "wonderland", for, once you enter the space – a space dotted with fantastic, dreamlike elements, as elegant in combination as they are discordant in form and material – you are compelled to ask, is this real or is this just a dream?

In fact, what made this 34-year-old designer famous, establishing him among the Spanish artistic avant-garde, is precisely his nostalgia for a theatrical language, which he uses to tell a story, powerfully yet emotionally and which the listener can identify with. Whether graffiti, fashion, furniture or industrial design, the work of this artist who studied in Madrid and in Paris (where he had the opportunity to meet Philippe Starck) appears to defy the conventional. Proof of this is found in his work for large international companies, such as Benetton, Metalarte, Artquitect Edition, Bisazza, Coca Cola, Fontvella Danone Group, BD Editions and Adidas. Ceramic cacti, zoomorphic sculptures beside a giant Pinocchio, baroque mirrors reflecting the sophisticated form of a "jet set" installation: these are just some of the elements that contribute to the creation of a fantasy atmosphere in which playfulness and irony mediate the art consumer's departure from real space and entry into a poetic, surreal world. The reuse of historical styles and their transposition into modern codes, anecdotal details, contrasts created by the bringing together of materials which appear to contradict one another but nonetheless find an elegant means of cohabitation, all these serve to define a personal style, the so-called Barroco Mediterraneo y Digital. And, characterised by creative dynamism, delicacy, simulacrum, this mode of working finds ample expression in the new space of the La Terraza del Casino restaurant.

Though dating back to the middle of the 19th century, the Madrid Casino only moved into its own building, on Calle de Alcalá, in 1910. The building's construction was funded by Casino members and built according to the winning design in an international competition including the best French and Spanish architects of the day. Built in the Spanish Modernist style of the early 20th century, this building, besides its social function, also contains many leisure facilities for use by members only: the main hall (with paintings by Alvarez Sotomayor, Romero de Torres, Manuel Benedito and Miguel Nieto), the sumptuous dining room, the billiard room, the card players' room, the neo-Gothic library, the gymnasium with sauna, the summer terrace, etc. Building works were supervised by the architect Jose Lopez Sallaberry and made use of the best materials and artisans, including furniture makers, textile workers and specialists in glass from Spain and abroad.

Over the years, dilapidation began to threaten the very existence of the casino. After being named as an historic monument in 1993, a new managerial plan was drawn up which proposed the functional renovation of the building with the aim of re-establishing it on the international cultural map. The design of the top-floor restaurant by Hayon Studio, completed in 2007, forms part of the plan to adapt the building to the needs of contemporary society. From the sober interior, sumptuously decorated with heavy curtains and tapestry of different tones of beige, the designer has retained the more distinct and noble elements while also creating a theatrical space of black and white and shades of grey which is punctuated extravagantly by decorative and furniture items made previously for BD, Metalarte and Bisazza. In order to create a subtly modern ambience while awaiting the culinary delights, an innovative contrast between old and new has been created, reflecting in detail the quality of the existing building while still in keeping with the dominant function of the space and menu created by Paco Roncero under the guidance of Ferran Andria, one of the world's chefs.

The restaurant is composed linearly of two small-sized rooms, the main room and the private room, each of which has been given a different treatment in terms of materials chosen and colour. The shiny glass floor of black and white panels, arranged as on a chess board, is reminiscent of the style of Dorothy Draper, while, on a more contemporary note, the two large moulded in grey-coloured plaster punctuate and bring a sense of order to the first space. Rows of elegant tables covered in long white fabric, each with four chairs of different designs – some with straight lines, others with rounded edges – seem to be designed exclusively to suit a certain character. The choice of decorative objects unites the latest technology with classic forms in a combination of materials that appear to contradict one another: cold and impersonal materials (plastic, glass, ceramics) and warm materials (leather, wood). Made of wood but finished so as to create shiny appearance and achieve the desired optical effect, the soft, grey leather chairs are an extravagant reinterpretation of 16th-century style, while the relaxed and organic forms are reinforced by classic details, thereby heightening their contradictory nature.

The glass wall, composed of rhomboid forms, creates wonderful reflections and exaggerates the size of the space. The nouveau-baroque chandeliers (hand made for Metalarte), the entrance doors (inlaid with materials that resemble precious stones), objects such as the mushroom lamp on the reception desk and various decorative objects in complementary colours – all combine humorously to define a contemporary ambience, an eminently public, communicative and accessible space.